

„Skoncovat s liberalismem – jinak nás čeká to samé.“

Autor: Alexandr Dugin

Série teroristických útoků v Paříži, ke kterým došlo 13. listopadu 2015, splňuje všechny podmínky pro to, aby se stala výchozím bodem pro novou kapitolu současných evropských dějin. Jestli se jí stane, nebo ne, je otevřená otázka, vše závisí na tom, jak tyto útoky budou interpretovány francouzskou a evropskou společností a jaké závěry z nich budou učiněny.

Průběh událostí samotných je znám: současně na několika místech Paříže byla zorganizována a zkoordinována skupina lidí vykřikujících islámskou modlitební formulí – „Allahu akbar“ nebo jinou – která zahájila palbu na civilní osoby v barech a kavárnách večerní Paříže začínající trávit víkend. Současně došlo k odpálení sebevražedných atentátníků u stadionu Stade de France, kde probíhal zápas mezi fotbalovými družstvy Francie a Německa. V tu samou dobu skupina teroristů vtrhla do koncertního sálu Bataclan, kde začínal koncert americké skupiny Eagles of Death Metal, a zahájila palbu do davu diváků, které si vzala jako rukojmí. Ve výsledku zahynulo asi 200 lidí a ještě větší množství jich utrpělo zranění různého stupně závažnosti. Odpovědnost za provedení teroristického útoku na sebe vzala v Rusku zakázaná teroristická organizace Islámský stát. Detaily a verze toho, co proběhlo, se budou postupně upřesňovat, nicméně důležité není jen znát podrobnosti, ale hlavně objasnit smysl toho, co proběhlo.

„Společnost spektaklu“ a její „Islám“: vítejte na hororové show

(Pozn. překl.: Dugin používá označení přeložitelné doslova „Společnost spektaklu“ pro tento svůj článek, ale srov. též esej Václava Bělohradského z roku 2008: *O společnosti spektaklu*, věnovanou práci francouzského filozofa Guy Deborda: *Společnost spektaklu*, která vyšla v roce 1967. V této práci je tento termín použit poprvé.)

Teroristická organizace Islámský stát se liší od jiných směrů současného islámského fundamentalismu nejen rozsahem působení, úspěchy při ovládnutí rozsáhlých území Iráku a Sýrie, rozvětvenými sítěmi v dalších islámských zemích a efektivní organizací, ale v první

řadě organizací předváděných teatrálních akcí, téměř vždy teroristického charakteru. Popravy rukojmích členy IS zachycují teatrálně: oblékají oběť do oranžové uniformy, podřezávají hlavy a šklebí se nad těly před kamerami. Při tom na sebe obrací pozornost profesionalita natáčecích týmů, pečlivě vybrané nasvícení, vybroušená dramaturgie srdcervoucích scén, které překonávají svou brutalitou scény hollywoodských filmů typu Hostel (horor z roku 2005, pozn. překl.) nebo zakázaných snuff videí, ve kterých je násilí reálné.

Křesťany členové IS veřejně křižují. Starobylé neocenitelné památky archaických kultur Blízkého východu, které mají obrovskou hodnotu pro celou civilizaci, nelítostně ničí. Homosexuály shazují ze střech a pečlivě zachycují pád. Zajaté ženy a dívky brutálně znásilňují a zotročují. Děti od nejtěplejšího věku učí podřezávat nožem hrdla plyšových hraček. A opět tohle všechno natáčejí na kameru a metodicky umísťují na sociálních sítích. Svá videa představitelé IS doprovázejí vyhrocenými hrozbami všem svým protivníkům, když jim vyhrožují zabitím, znásilněním, rozčtvrcením, zotročením, ponižením a pošlapáním a obrácením jejich hodnot v prach. Vše je realizováno na základě klasické islamistické rétoriky krajně saláfistického směru, ale teologie pro Islámský stát není hlavní věcí – je to už něco jiného, než klasický islámský fundamentalismus. Je to postmoderní verze „islámu“ „Společnosti spektaklu,“ tvrdé islamistické snuff-show.

Žádní nudní kazatelé, ale básníci saláfistští teologové v „akci buldozer,“ černý zábavní průmysl plně přebírá ty vzorce, které vytvořila současná hollywoodská kultura s dominancí hororů a tvrdého porna se všemi atributy reality show. To, co charakterizuje styl IS je plně prostoupené duchem postmodernismu, je to fundamentalistický postmoderní terorismus.

Takový fenomén má mnohem blíže k západní vizuální kultuře, než k tradičním náboženským společnostem, jménem kterých IS údajně bojuje. Náboženství zde hraje roli nástroje sloužícího politice a ještě více „zábavě.“ Islámský stát je především show, i když obludné. Zdá se, že ho Západ očekával a přivolal. Poslední teroristické útoky jsou realizované přesně podle takového klíče. „Pátek 13.“ je běžná pověra vyskytující se v současné západní kultuře, je to zlověstné datum přinášející smůlu. V USA vysílaná filmová série „Pátek 13“ o maniackém zabijákovi v hokejové masce velmi rozšířil povědomí o této pověře mezi širokým publikem, což vedlo k vytvoření určité psychiatrické diagnózy – „fobie pátku třináctého.“

Ale „pátku třináctého“ se bojí pouze lidé v USA a v Evropě. V islámské kultuře žádná podobná tradice není. To, že si Islámský stát vybral právě tohle datum pro okamžik realizace teatrálních teroristických útoků, je plně v souladu se strategií „Společnosti spektaklu.“ „Chcete se bát? My to zařídíme“ – to je logika každého hororu, který má být maximálně působivý. Je těžké si představit něco přesvědčivějšího než teroristy v maskách rozbíhající se noční Paříží v „pátek třináctého“ a začínající svůj obludný víkend střílením prvních naskytnuvších se návštěvníků kaváren a barů. To k vám přišel seriálový maniak Jason Voorhees (z výše zmíněné filmové série, pozn. překl.), ten samý, který se utopil v táboře v Křišťálovém jezeře. Maniak a utopenec, který se přidal k saláfismu.

Co tím chtěl Islámský stát dokázat? Totéž, co i všemi svými předchozími akcemi. A co jimi

bylo řečeno? To samé, co chce deklarovat celá „Společnost spektaklu“: postmoderna už nedává žádný smysl. Obsahuje je jen emoce, a pokud se masy oddávají jen nejsilnějším, nejhrubším a nejradikálnějším emocím – zvířecímu strachu, hrůze z nevyhnutelné smrti, náhlému ocitnutí se v situaci naprostého ponížení a bezmoci a tak dále, tím hůř pro tyto masy – není to nic osobního, jen showbyznys. Že krvavý? Ale co dělat, jestliže cokoli mírnějšího už na nikoho nemá vliv a nikoho nepřesvědčuje? Jaký vztah má tato krvavá public relation, zvrácený snuff, k islámu? Prakticky žádný. V teroristických útocích v Paříži není ani náznak náboženského konfliktu nebo střetu civilizací. IS má takový vztah k islámu jako Freddy Krueger nebo Jeepers Creepers. Je to čisté „Made in Hollywood.“ V bezvadném provedení. Hororová reality show nové generace.

Enantiodromie Blízkého východu

Pařížská noční můra je však zapsána v geopolitickém systému koordinát, protože je to kapitola těch událostí, které se odehrávají na Blízkém východě. Tam pokračuje krvavý chaos rozpoutaný za podpory USA a zemí Evropy, včetně Francie, s cílem svržení režimů, které se tam udržely po předchozí desetiletí. Toto svrhávání režimů a jím vyvolané občanské války, které oficiálně probíhají jako součást „šíření demokracie“ a amerického plánu „Velkého blízkého východu“, který vyhlásila otevřeně ministryně zahraničí Spojených států amerických Condoleeza Riceová v Tel Avivu v roce 2006, začalo arabským jarem v roce 2010 a pokračuje do dnešní doby. Během tohoto procesu, do značné míry vyvolaného Američany a v některých případech doprovázeného přímými intervencemi vojsk NATO nebo USA v zemích Blízkého východu, začala v arabském světě série krvavých politických náboženských konfliktů – zejména v Iráku, Libyi, Jemenu, Egyptu, Bahrajnu, Sýrii a dalších.

V této složité regionální mozaice USA ovšem vsadily ne na liberálně-demokratické síly, které se v tomto regionu nikde neobjevily, ale na islámské fundamentalisty, se kterými úzce spolupracovala už od časů studené války CIA a další americké zvláštní služby včetně Defence Intelligence Agency. Tehdy tyto síly byly využívány ke konfrontaci s prosovětskými socialistickými nebo sekulárně-nacionálními režimy a politickými stranami (typu strany **Baas**, která vládla do začátku posledních událostí v Iráku, Libyi a Sýrii (v případě Libye se nejednalo o Socialistickou stranu arabské obrody, ale o formu státního zřízení zvaného arabská lidová socialistická džamáhírije – pozn. překl.) – právě tam, kde došlo k rozpoutání krvavých válek). Hlavními centry islámského fundamentalismu jsou Saudská Arábie a Katar, kde jsou u moci plně proamerické elity vyznávající krajní saláfistické verze fundamentalistického sunnitského islámu. Analogické síly jsou velmi silné v Pákistánu a Afghánistánu.

Washington tímto způsobem využívá islámský fundamentalismus ke svým cílům „šíření demokracie“, v čemž nelze přehlédnout vážný konceptuální rozpor, který nicméně v epoše postmoderny lze zanedbat. Zároveň nutí své evropské „partnery“ (vazaly), kteří jsou slabé vůle (někdy se zdá, že slabého ducha), aby jednali stejně. Ale při všech logických nesrovnalostech takové politiky je zřejmé, že cílem USA nemůže být přivedení k moci radikálních islamistů v celém arabském a šířeji islámském světě. Zde se projevuje efekt postmoderny v geopolitice Blízkého východu. Američané z jedné strany podporují a yzbrojují islámské extremisty, aby rozbili současné vládní systémy, a z druhé strany je aktivně

démonizují, vykreslují je jako „ztělesnění ďábla“ a zlověstnou karikaturu (tomu odpovídá public relations kampaň Islámského státu).

Taková strategie může být nazvána vědeckým termínem „enantiodromie“, kdy jsou současně rozvíjeny dva aktivní a intenzivní procesy přesně opačného směru. Oporou a nástrojem USA na Blízkém východě je totéž, co v jejich vlastních očích představuje „absolutní zlo“. Vzniká zákonitá otázka: Proč to dělají? Jaký konečný cíl sledují Američané? Pro Paříž, která podstoupila současné teroristické útoky (nebo alespoň pro těch pár lidí, kteří si ve Francii a v současné Evropě ještě plně uchovali schopnost střízlivě a racionálně uvažovat) to má důležitý význam. Nyní je zabíjejí bezohledně a nemilosrdně na jejich vlastním území. Je možné říci proč?

Odpovědět na to však není jednoduché. Racionální analýza vede nevyhnutelně k závěru, že Washingtonu, který vytrvale a důsledně používá vlastní geopolitickou enantiodromii (náchylnost převádět polarizované jevy do jejich opaku), chybí pozitivní cíl. Režimy, které byly za podpory Američanů svrženy, celkově nepředstavovaly pro USA velkou hrozbu, byly víceméně ochotné s Washingtonem se dohodnout. Odstranit je za takovou cenu nebylo nijak naléhavě nezbytné. Tím spíš, že podle mnohých parametrů Asadova Sýrie nebo Kaddáfího Libye byly společensky, kulturně a hodnotově blíže USA a Evropě, než extremistickým saláfistům.

Zbývá si přiznat pouze jedno: USA už nemají žádný pozitivní cíl a nemohou nabídnout nic světu, ve kterém jsou stále centrem moci a jeho hlavní osou – začínají exportovat chaos, masakry a občanské války jako cíl sám o sobě. Nezajímá je, co bude poté, zajímá je jen, co je teď. To znamená, že je uspokojuje samotný proces enantiodromie, že nesměřují k překonání rozporů, ale jsou ochotny je zhoršovat, vytvářet chaos jako přirozené kontinuální prostředí. A v tomto prostředí, braném jako norma, je možné určovat různé lokální cíle, úkoly atd. Jako trockisté s „permanentní revolucí“, současní stratégové Washingtonu přijali koncepci „permanentní chaotizace“. Vítězné cíle v této nové válce, někdy nazývané hybridní, nejsou. Cílem je samotný proces vedení této války.

USA bojují proti Islámskému státu stejně intenzivně, jako bojují za něj a s ním. Rusko pokračuje v uplatňování „zastaralých“ metod: Buď – anebo, buď proti něčemu, anebo pro něco. To objasňuje i naši politiku v Sýrii. Jsme tam proto, abychom přemohli nepřítel. Moskva nerozumí anebo nepřijímá enantiodromii. Zůstává vně postmoderny, na poli klasické logiky. Včetně logiky válečné a politické. Evropa včetně Francie se ve vztahu k americké geopolitice ukazuje být v poloze uprostřed. Na jedné straně Washington zavazuje Evropu následovat americkou politiku, na straně druhé příklad Ruska, které sleduje klasické modely, způsobuje střízlivění a vracení vědomí evropských lídrů k obvyklým otázkám: cíle, prostředky, příčiny, následky, vyváženost sil, zájmy a hodnoty.

Teroristické útoky v Paříži 13. listopadu 2015 jsou momentem prudkého zostření těchto rozporů. Francouzi obdrželi výzvu, se kterou se jednoduše nemohou vypořádat, pokud jednají v podmínkách působení enantiodromie. Navíc ji v podmínkách politické korektnosti nejsou způsobilí ani adekvátně popsat. To znamená, že tyto teroristické útoky nejsou poslední. Takže

se jede podle pravidel IS. Vždyť to nikdo nemůže a ani nechce zastavit. Proto bude všechno pokračovat.

„Společnost spektaklu“ má svou vlastní logiku – zvrácenou logiku Podívané. Ve vnitřní francouzské politice máme co dělat s toužou postmoderní enantiidromií jako v případě geopolitiky Blízkého východu. Pouze tu má ještě i ideologický rozměr svázaný s liberálními dogmaty. Volnost jednání teroristů IS, kteří spáchali teroristické útoky v „pátek třináctého“, je v mnohém provázána s tou situací, která se vytvořila ve francouzské společnosti ve spojení s masovou imigrací, jejíž hlavní část tvoří uprchlíci z Blízkého východu a Maghrebu (převážně muslimové) a v poslední době také běženci utíkající z nejkrvavějších válečných zón Sýrie, Iráku, Jemenu atd. Propagační kampaň Islámského státu přilévá olej do ohně, a i když ne všichni muslimové vidí v této parodické extremistické sektě něco sobě vlastního, všichni znají hypnotický účinek stockholmského syndromu, když rukojmí rázně vystupovali na straně teroristů.

Umožnit imigrantům nekontrolovaně pronikat na území Francie a organizovat tam své sociální enklávy (často nemající nic společného s životními normami a hodnotami rodilých Francouzů) požaduje ideologie liberalismu, „lidských práv“, „občanské společnosti“, která je v současné společnosti vládnoucí a oficiální v nemenší míře, než byl komunismus v Sovětském svazu. Proto při zachování stávajícího stavu věcí v oblasti liberální demokracie (kterou se v Evropě nikdo nechystá odmítat, ani o tom uvažovat) jsou růst imigrace a s tím související rozšiřování ohnisek islámské kultury garantovány.

Přidáme-li k tomu skutečnost, že rodilí Evropané (zejména Francouzi) nemají z hlediska vládnoucího liberalismu právo utvrzovat svoji vlastní identitu a vyžadovat respekt k evropským hodnotám ze strany přistěhovalců (což je dnes přirovnáváno k „fašismu“), pak je asimilace přistěhovalců z definice jednoduše vyloučena. Tato evropská společnost má v podmínkách liberalismu čistě negativní identitu – současná Evropa nechce mít nic společného předchozí Evropou, s křesťanstvím, národy, držbou půdy, patriarchátem, tradiční morálkou atd. A oproti tomu se za „evropské“ vyhláší všechno to, co maximálně vzdaluje Evropu jejím kořenům.

Za této situace, tj. nejen slábnoucí, ale z ideologických důvodů zakazované evropské identity, se přistěhovalectví (především islámské) automaticky hlásí k formulování vlastního politického a náboženského programu. Tento program nemůže být organický a historicky kontinuální, v neposlední řadě proto, že radikální islám byl přinesen do Evropy uměle z různých regionů, často se zcela odlišnými etnickými, kulturními a náboženskými tradicemi. Proto jsou islámští imigranti odsouzeni k tomu, aby zformovali náhradní ideologii – ne islámskou, ale islamistickou, ne tradiční, ale modernistickou a dokonce postmodernistickou, ne přirozenou, ale umělou.

Tímto způsobem je „islám Společnosti spektaklu“ při dominanci liberálů v Evropě nevyhnutelný, může se jedině rozšiřovat. Je to zaručené: imigrantů bude přibývat, evropská identita se bude pouze oslabovat a nárůst postmoderního islamismu urychlovat. Pařížské teroristické útoky by byly zcela nemožné bez již stabilně zformovaného prostředí islamistické

Francie, které se vytvořilo již před imigrantskou vlnou posledních let. Samozřejmě, ve vlně uprchlíků mohli být i aktivisté IS a nelze vyloučit, že oni byli přímými pachateli útoků. Ale živná půda pro to byla připravena už mnohem dříve, v první řadě ideologicky. Liberalismus povzbuzující imigraci (o tom se otevřeně vyjádřil jeden z nejdůslednějších agentů a stoupců rozšiřování liberalismu ve světě G. Soros) a důsledně narušující evropskou identitu pro to vytvořil nezbytné předpoklady. Je realistické očekávat, že po krvavé tragédii v Paříži se situace v této otázce změní?

Kvůli tomu musí francouzské mocenské orgány vážně přezkoumat svůj vztah k dominující ideologii – jen to poskytne základ pro kontrolu migrace a konsolidaci Francouzů. Ale je to prostě nemožné. Ani Hollande, ani hlavní politické síly Francie (kromě otevřeně neliberální Národní fronty Marine Le Penové) se za žádných okolností nevzdají liberální ideologie. Proto až do finálního krachu liberalismu v Evropě všechny tyto procesy, které vedly k teroristickým útokům, budou i nadále narůstat. S tím se budou zvyšovat i rizika. Liberalismus Evropu nevyhnutelně přivede do situace, která panuje na Blízkém východě.

USA se učí žít v podmínkách kontrolovaného simulovaného chaosu. Už jim nestačí mít Washingtonu loajální guvernéry v čele jednotlivých států. Potřebují „prohloubení demokracie“. Je to enantiomická potřeba. A zdá se, že je nyní prezentována Evropě.

Vzhledem k tomu, že liberálové budou zaručeně zůstat v Evropě u moci, je zaručeno, že bude narůstat imigrace a eskalace etnických a kulturních konfliktů. Tím je také zaručen vzestup terorismu a popularita postmoderního Islámského státu. K určitému datu budeme mít v Evropě občanskou válku, ke které probíhá plným proudem příprava. Teroristické útoky v Paříži ukazují, jak to bude probíhat. Bašár Asad správně poznamenal, že to, co Francouzi prožili 13. listopadu 2015, je totéž, co Syřané prožívají během posledních let, jen v nesrovnatelně větším měřítku.

V „pátek třináctého“ jsme viděli zkoušku evropské budoucnosti: bezmocné v barech o víkend odpočívající a popíjející Francouze a skupinu ozbrojených islámských teroristů bez jakýchkoliv zábran, kteří střílí do bezmocného davu. A nejenže nikdo nedělá žádné závěry, ale neodvažuje se dokonce ani korektně zhodnotit situaci. V takovém případě to, co je dnes hrstkou maniaků, islamistických Freddy Kruegerů, se zítra stane evropskou „umírněnou opozicí“ a bojovníky za práva menšin, čili za demokracii. Nedá se vyloučit, že se do jejich rukou dostanou celé evropské oblasti a možná i celé státy, pokud politickokorektní Evropané budou dále pokračovat v popíjení koktejlů, navštěvování stadionů, chození na koncerty heavy metalu. Nejtěžším „heavy metalem“ je střela, která s výkřikem „Allahu akbar!“ letí z pódia namísto srdce drásajícího křiku amerických rockových degenerátů. Těžší nenajdete.

Skoncovat s liberalismem - jinak nás čeká to samé

Jaký závěr může učinit Rusko? Za prvé: není třeba příliš spěchat s přechodem od moderny k postmoderně. V určitých okamžicích se pokrok stává nepřítelem společnosti. Pokud přijmeme zákony enantiomie, kterým USA a Západ obecně podléhají, pak se občanská válka ze Středního východu (nyní je už docela dobře možné, že z Evropy, pokud to takto půjde dál)

rozšíří k nám. Pokusy o to budou i nadále pokračovat. Je třeba si uchovat jasnou logiku „přítel – nepřítel.“ Příteli respekt a podporu, nepříteli to, co je nezbytné v závislosti na závažnosti jeho zločinů. Žádné nuance. Ten, kdo ohrožuje náš život, zabíjí naše přátele, sestřeluje naše civilní letadla, organizuje teroristické útoky, si zaslouží vymazat ze zemského povrchu. Bulavy, Iskandery, Kalibry a další efektivní komplexy jsou naprosto přesvědčivé argumenty pro ty nejdivočejší z nich.

Za druhé: hlavní linie boje neprochází mezi Ruskem a Islámským státem (a jinými islamistickými formacemi), ale mezi Ruskem a USA (a jejich vazaly v NATO). Bez aktivní vojenské, finanční, informační, politické a diplomatické podpory Washingtonu by současný islamistický terorismus nemohl existovat (nebo by byl okrajovým, periferním jevem na úrovni sekt a teologických sporů). Dokud bude probíhat boj s americkou hegemonií, s Islámským státem a jeho obdobami se nevypořádáme. USA nabraly kurs řízeného chaosu a politiky enantiodromie. Právě to USA použily plnou měrou na Blízkém východě, Ukrajině, v Gruzii a dříve proti Srbsku (barevné revoluce) a začínají používat proti Evropě a nejednou se snažili použít proti nám. USA v tom budou pokračovat i nadále: anglosaský styl – udržet si svou konzistentnost i v chaosu. Zatímco se USA cítí poměrně spokojeně, všichni ostatní (a především my) se nijak zvlášť dobře cítit nebudou, vždyť to není moc příjemné, když po tobě v tvém vlastním městě střílejí ze samopalů pro to, že jsi se tu narodil a tohle je tvoje země. Střílejí na Syřany a střílejí už i na Francouze. Zítra mohou začít střílet do Rusů. Není lepší vystřelit jako první, když už je boj nevyhnutelný?

Za třetí: je třeba jednou provždy skoncovat s liberalismem. Veškerá rétorika o „občanské společnosti“, „toleranci“, a „lidských právech“ je propagandistická příprava pro občanskou válku. Evropu to už přišlo draho a přijde ještě draže. V Rusku je na čase s tím skoncovat vůbec. Normy politické korektnosti nejsou slučitelné s životem národů a společnosti, s uchováním naší identity. Liberalismus je něco, čeho bychom se měli plně a definitivně zbavit. Musíme obnovit náš tradiční organický ruský pohled na svět na základě našich hodnot, zdrojů, autorů a našeho náboženství.

Při vší úctě ke všem ostatním: Ten, kdo žije v Rusku, musí být Rusem – kulturně, jazykově, duchovně, na úrovni vědomí. Krev zde není hlavní, Rus, to je duch. A náš ruský duch od nás žádá, abychom s naší zemí nedovolili udělat to, co Evropané udělali se svými zeměmi, ať už sami, nebo to dovolili učinit jiným.

Úvaha Alexandra Dugina **Теракты 13 ноября: Made in Hollywood** vyšla na stránkách Evrazia 17. listopadu 2015. Český překlad vyšel na stránkách Kaliyuga. Překlad Croix.

Komentář překladatele

Dugin jakožto radikální myslitel je zajisté pro evropského čtenáře zajímavým zdrojem informací o určitém myšlenkovém proudu v euroasijském hnutí. Dugin, který stojí „napravo“ od současného ruského prezidenta Putina, může být některými svými názory pro nejednoho evropského čtenáře zajisté až kontroverzním, stejně tak jako mají četné jeho analýzy a názory v sobě obsaženou hlubokou pravdu, to však ponechávám na nezávislém úsudku

každého. Protože mainstreamem jsou tyto myšlenkové proudy ovlivňující ve stále větší míře politický vývoj v Evropě a ve světě zcela ignorovány, pokusil jsem se je tímto překladem zprostředkovat českému čtenáři za účelem pomoci při kvalifikovanější orientaci v současném neklidném světě nacházejícím se zřejmě na velké křižovatce. Následující Duginův text proto berte jako studijní materiál, nikoliv jako jeho primární popularizaci či propagaci všech jeho myšlenek. A taky jako zkoušku, zda tady u nás ještě slyšíme na skutečnou politickou pluralitu, nebo už jí nerozumíme a odmítáme ji, protože vše, zač se kvůli politické svobodě zvonilo kdysi klíči, už sežrala takzvaná politická korektnost, která dovedla Evropu tam, kde je.